

Ballada a rádióról

Janez Menart

*Zárd el! Bármerre jár a túje,
bármelyik állomást fogod,
csak vad tréfa harsan belőle;
rendszerint lódit, vagy locsog.*

*Hallgasd csak! Kint eső szitálgat,
gyűlik a fű közt s tova szalad.
És ott... gunnyaszt néhány madárka,
egy meg fészkéhez gyűjti a sarat.*

Katona-ló

Janez Menart

*Csupa rettegés. Bőrén megannyi folt.
Csapzott, sovány, a lába roskatag.
Senki kedveskedően rá nem tapsikol,
takarodója verés és szitkozó szavak.*

*Egész nap hajtják. Vonszolja napjait.
Meggebed, s okát sem kérdi. Hallgat
Elég, ha néha lopva alhatik,
s ha jut jászlába kevéske abrak.*

*Az esztendőik így roppantgatják a hátát,
fáradt gebe már, rég el van nyúve.
Egyszer zablástól a háborúba rántják
és a hazájáért harap majd a fűbe.*

*Ki bánja, hogy nem lesz se gödre, se sírja.
Senkiséem nyúl érte, lassan ott is rohad.
A hadijelentésben ott áll majd beírva:
„...vesztettünk mintegy ezerötszáz lovat...”*

Újságszelet a „Vénusz”-ból

Janez Menart

*Éj. Fedezék. Roham előtt.
Borostás arcok. Mécs ég.
A sziklafalról kihívón méz rájuk
egy meztelen szépség.*

*Olykor valamelyik szórakozottan,
üresen reámered,
mosoly fut arcán, feje lehorgad,
s nyelvén forgat egy nevet.*

*Egy panaszos hang szólítja...
Menne feléje. De hogyan...
A mécs halotti maszkokat rajzol.
A levágóban ott lóg a roham.*

Fénykép

Janez Menart

*Távol már a front. A lövészárokban
fakó fénykép hever:
hízogón simul anyjához
egy fürtös kis gyerek;*

az sugárzón nézi, nézi,
és fiára nevet. — —
Nem látja az alvadt vért
a lövészárkok felett.

Az elveszett gyermek

Janez Menart

1956

Megtorpantam a mészárszék előtt:
a szép hentesné, könnyéig vérbe,
épp egy kis borjú szívét metélte
és csapott hozzá csontot és velőt.

Kint ácsorogtak nők és gyermekek
s a hosszú sor lomhán időzölgett.
A borjúból mindegyik iméretett,
s kérték hozzá szeletnyi szívét.

És aztán, mint ahogy becsoszogtak előbb,
egy réveteg „adió“-val elköszöntek.
S én, mint akit egy bús tragédia tört meg,
csak álltam ott a mészárszék előtt.

Csak álltam, mint az elveszített gyermek,
meredten néztem a hentesné kezét:
Lám, a szív is, ha egyszer szét-
metszik, csak hús, mit nyomatéknak vetnek.

Elesett szabadharcos

Janez Menart

A töltés alatt, sötét cserjésben,
hová egy szerelvényt lesiklatott,
egy hétig fektüdt ott lent a sárban
gerinclövésrel az ifjú halott.

Bomló arc, bomló kezek.
Legyekkel rajzik a háta.
Markában fegyver. Kemény agyán
harminckét rovátka.

Vasárnapdélután

Janez Menart

Harmonika. A távolból nyekereg.
„Hans, du bist“ ... A valcer mesél.
A porlepte úton tova pereg
egy álmodón lehullt levél.

Süngönykaró árnyéka pihen
az átizzott falra hullva.
Rúgja a bőrt amott a sínen
egy csapat dévaj fiúcska.

Az ó hangok majd elcsitulnak,
és elfonnyad egyszer az a levél;
a fiúcskák férfitvé nyúlnak...
Ablakban könnyökölnék. Hajuk fehér.

Harmonika. A távolból nyekereg.
„Hans, du bist“ ... A valcer mesél.
A porlepte úton tova pereg
egy álmodón lehullt levél.

Fehér Ferenc fordításai

1938